

Pero Le Kvet

**CHLAPEC S OČAMI
AKO HVIEZDY**

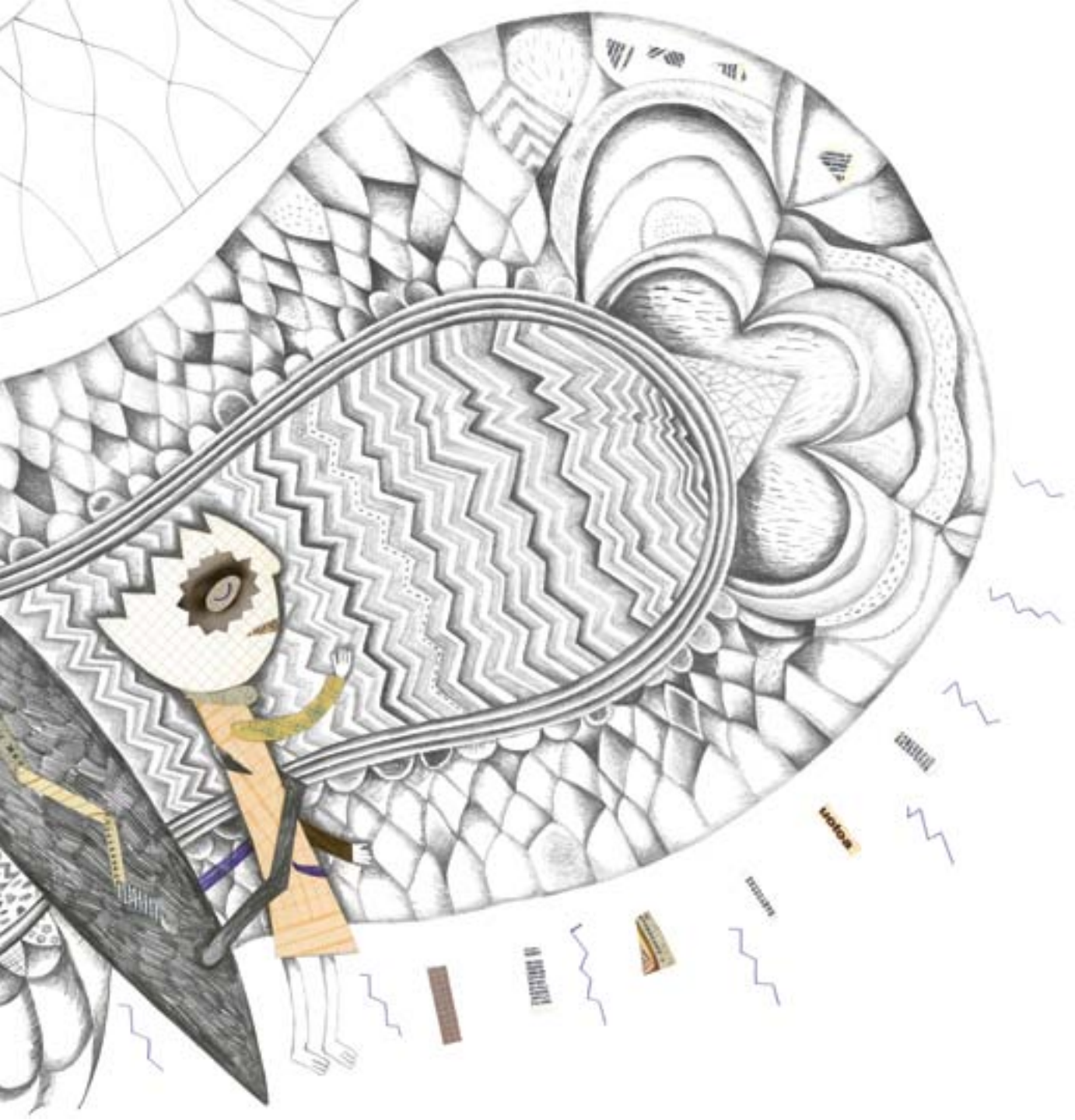
Artforum

**CHLAPEC S OČAMI
AKO HVIEZDY**

Chlapec s očami ako hviezdy beží dolu úbočím.
Naháňa pestrofarebného motýľa, ktorý dosť rýchlo rastie.
Chlapec to však nevidí.
Dychtivo beží ďalej za motýľom, ktorý ešte stále rastie.
Asi v polovici úbočia sa chlapcovi konečne podarí motýľa chytiť.
Ale ten je už taký veľký, že aj s chlapcom stúpa vysoko k oblakom.
Chlapec už nemôže nič robiť.
Ak sa pustí, bude nebohý, nebohý, nebohý...

Modrá lúka

Keď sa chlapec prebral, uvedomil si, že sa ocitol na mäkkej modrej tráve.

Lúka, na ktorú motýľ chlapca uniesol, bola totiž celá modrá.

Rástla na nej modrá tráva s dlhými prstami, modré stromy s rozstrapatenými vlasmi a modré kvety s veľkými ústami.

Aj obloha nad lúkou bola modrá.

„Kde to som?“ spýtal sa chlapec motýľa, ktorý sedel vedľa neho.

„Ja neviem. Možno sa ti to len sníva,“ odpovedal motýľ.

„A prečo je všetko modré?“ vyzvedal ďalej chlapec.

„Nebude to preto, že je to tvoja obľúbená farba?“ naznačil mu motýľ.

„Ako sa volá táto krajina?“ chcel vedieť chlapec.

„Môže sa volať, ako len chceš,“ upozornil ho motýľ.

„A kde leží?“ vypytoval sa chlapec.

„Na žiadnej mape ju asi nenájdeš,“ prezradil motýľ.

„A aká je veľká?“ neprestával s otázkami chlapec.

„Akú veľkú si ju dokážeš predstaviť?“ spýtal sa motýľ.

Skôr než stihol chlapec niečo povedať, už sa aj na zem sypali modré lupienky ruží.

Meno

Keď sa chlapec postavil, rozhliadol sa okolo seba.

Videl poletujúce motýle, kone, čo sa pásli pri potoku, a veľké stromy, ktoré mávali konármi.

Zdalo sa mu, že si niečo šepkajú.

„Aké je to tu všetko zvláštne a pokojné,“ skonštatoval chlapec a vykročil ku koňom, čo sa pásli pri potoku.

„Ako sa vlastne voláš?“ spýtal sa motýľa, ktorý poletoval okolo.

„Nemám meno,“ priznal sa motýľ.

„Ani ja nemám meno,“ povedal chlapec a usmial sa.

Kone

„Dobrý deň, kone. Aké ste len krásne!“ nadšene zvolal chlapec, keď k nim podišiel.

„Dobrý deň,“ odpovedali kone zborovo.

„Chutí vám?“ spýtal sa chlapec.

„Chutí,“ odpovedali kone opäť zborovo.

„Ešte nikdy som nejazdil na koni. Veľmi rád by som si to vyskúšal,“ zasníval sa chlapec.

„Tak na mňa vysadni,“ navrhol mu kôň, ktorý sa pásol najbližšie pri chlapcovi.

„Keď už som tu, veľmi rád by som si obzrel celú krajinu,“ potešil sa chlapec.

„Ak nemáš nič proti tomu, budem ťa sprevádzať,“ zatrepotal motýľ nádhernými krídlami.

Hádanka

„Dám ti hádanku. Chceš?“ spýtal sa chlapec.

„Mám rád hádanky,“ prikývol motýl’.

„Tak teda dobre počúvaj. Môžu kvapkať v plavkách kvapky?“
spýtal sa chlapec.

„Kvapky v plavkách kvapkať môžu,“ odpovedal motýl’.

„A môžu plávať v kvapkách plavky?“ pokračoval chlapec.

„Plavky v kvapkách plávať nemôžu,“ povedal po chvíli
premýšľania motýl’.

„Odpovedal si presne tak ako ja, keď som dostal túto
hádku,“ potešil sa chlapec.

„A je to tak správne?“ chcel vedieť motýl’.

„A záleží na tom?“ mykol chlapec plecami.

Jazero

Po chvíli mlčania dorazili k jazero.

„Aké nádherné jazero s priezračnou vodou. A plávajú v ňom samé zlaté rybičky,“ potešil sa chlapec a zoskočil z koňa.

„Ak chceš, môžeš si jednu chytiť,“ povedal motýľ.

Chlapec si čupol a chytil zlatú rybku.

„Splníš mi želanie?“ spýtal sa jej po chvíli skúmania.

„Samozrejme, môžem ti splniť až tri. Som predsa zlatá rybka,“ vyhlásila zlatá rybka.

„A každá zlatá rybka v tomto jazere dokáže splniť tri želania?“ pokračoval vo vypočúvaní chlapec.

„Samozrejme,“ prikývla zlatá rybka.

„No to je úžasné! Tol'ko rybičiek a tol'ko želaní!“ nadchol sa chlapec.

„Máš nejaké na srdci?“ spýtala sa zlatá rybka.

„Zatiaľ nie,“ odvetil chlapec, hodil zlatú rybku do jazera a vysadol na koňa.

„Vieš, koľkým ľuďom by dokázalo priniesť šťastie toto jazero?“ spýtal sa chlapec motýľa, ktorý stále poletoval okolo.

„Myslíš?“ odpovedal mu otázkou motýľ.

Chlapec sa zamyslel.

„Ak by pochytil všetky rybičky len jeden človek...“ začal nahlas rozmýšľať chlapec, ale potom radšej stíchol, lebo si uvedomil, že mnohí ľudia sú schopní strašných ohavností.

Lomidrevo

Keď prišli k hustému lesu, začuli riadny lomoz a tak zastali.

„Čo sa to tu deje?“ spýtal sa chlapec.

„To je asi Lomidrevo,“ odpovedal motýľ.

„A čo robí?“ chcel vedieť chlapec.

„No čo by robil? Vytrháva zo zeme stromy a láme drevo,“ odpovedal s úsmevom kôň.

„A prečo?“ vyzvedal chlapec.

„Robí cestičku cez ten hustý les,“ oznámil chlapcovi motýľ.

„Tak poďme po nej,“ povedal chlapec.

„No dobre,“ súhlasil motýľ a všetci traja sa vybrali po cestičke, ktorú vytváral ozrutný Lomidrevo.

Keď k nemu prišli, ležal na zemi a odpočíval.

„Dobrý deň, Lomidrevo,“ pozdravili jednohlasne.

„Dobrý deň všetkým,“ odzdravil Lomidrevo.

„Čomu vďačíš za svoju silu?“ spýtal sa chlapec.

„Moja mama ma kojila až sedemnást' rokov, preto som taký silný,“ prezradil Lomidrevo.

„Ty sa asi nikoho nebojíš, keď máš toľko sily,“ pokračoval chlapec.

„Kus sveta som prešiel a nenašiel sa nikto, kto by ma premohol,“ potvrdil Lomidrevo.

„A ublížil si už niekomu?“ zľakol sa chlapec.

„Ked' som odchádzal do sveta, môj otec ma varoval, aby som za žiadnu cenu nikdy nikomu neublížil. Hoci mám veľa sily, využívam ju len na dobré veci,“ ubezpečil chlapca Lomidrevo.

„Spomenul som si na jednu básničku. Možno sa ti bude páčiť,“ pokýval chlapec zamyslene hlavou.

„Tak mi ju povedz,“ vyzval chlapca Lomidrevo.

A tak chlapec na rozlúčku Lomidrevovi zarecitoval:

„Žila raz jedna okaňa,

čo denne zjedla vorvaňa.

Bola obrovská takmer ako hora.

Bývala v jaskyni na brehu mora.“